

Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή·
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἴθυσε μάχη πεδίοιο
ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα
μεσσηγύς Σιμόεντος ἰδὲ Ζάνθοιο ροάων.

Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἕρκος Ἀχαιῶν
Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φόως δ' ἐτάροισιν ἔθηκεν,
ἄνδρα βαλὼν ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο
υἱὸν Ἐϋσσώρου Ἀκάμαντ' ἠὺν τε μέγαν τε.
τόν ῥ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἵπποδασείης,
ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' ὀστέον εἴσω
αἰχμῇ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν.

Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τευθρανίδην, ὃς ἔναιεν εὐκτιμένη ἐν Ἀρίσβῃ
ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι.
πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῶ ἔπι οἰκία ναίων.
ἀλλὰ οἱ οὐ τις τῶν γε τότε ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον
πρόσθεν ὑπαντιάσας, ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα
αὐτὸν καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τότε ἵππων
ἔσκεν ὑψηλὸς· τὼ δ' ἄμφω γαῖαν ἐδύτην.

Δρῆσον δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφέλιον ἐξενάριξε·
βῆ δὲ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε νύμφη
νηὶς Ἀβαρβαρέῃ τέκ' ἀμύμονι Βουκολίωνι.
Βουκολίων δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λαομέδοντος
πρεσβύτατος γενεῆ, σκότιον δὲ ἐγείνατο μήτηρ·
ποιμαίνων δ' ἐπ' ὄεσσι μίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
ἣ δ' ὑποκουσαμένη διδυμάονε γείνατο παῖδε.
καὶ μὲν τῶν ὑπέλυσε μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Μηκιστηϊάδης καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.

Ἀστύαλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περκώσιον ἐξενάριξεν
ἔγχεϊ χαλκείῳ, Τεῦκρος δ' Ἀρετάονα δίον.
Ἀντίλοχος δ' Ἄβληρον ἐνήρατο δουρὶ φαεινῶ
Νεστορίδης, Ἐλατον δὲ ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ναῖε δὲ Σατνιόεντος εὐρρείταιο παρ' ὄχθας
Πήδασον αἰπεινήν. Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἦρωσ
φεύγοντ'· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.

Ἄδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
ζῶν ἔλ'· ἵππῳ γάρ οἱ ἀτυζομένῳ πεδίοιο
ὄζῳ ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ ἀγκύλον ἄρμα
ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῶ αὐτῷ μὲν ἐβήτην
πρὸς πόλιν, ἣ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο,
αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη
πρηνῆς ἐν κονίησιν ἐπὶ στόμα· παρ δὲ οἱ ἔστη
Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἄδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἐλίσσετο γούνων·
ζώγρει Ἀτρέος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται
χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος,

τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατήρ ἀπερείσι' ἄποινα
εἶ κεν ἐμὲ ζῶν πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.

ὣς φάτο, τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθε·
καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
ἀντίος ἦλθε θέων, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ἠΐδα·
ὦ πέπον ᾧ Μενέλαε, τί ἦ δὲ σὺ κήδεαι οὕτως
ἀνδρῶν; ἦ σοὶ ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον
πρὸς Τρώων; τῶν μὴ τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον
χειράς θ' ἡμετέρας, μηδ' ὄν τινα γαστέρι μήτηρ
κοῦρον ἐόντα φέροι, μηδ' ὄς φύγοι, ἀλλ' ἅμα πάντες
Ἰλίου ἐξαπολοίατ' ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.

ὣς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας ἦρωες
αἴσιμα παρειπῶν· ὃ δ' ἀπὸ ἔθην ὤσατο χειρὶ
ἦρῶν Ἄδρηστον· τὸν δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπετ', Ἀτρείδης δὲ
λάξ ἐν στήθεσι βὰς ἐξέσπασε μείλινον ἔγχος.

Νέστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο μακρὸν αὖσας·
ὦ φίλοι ἦρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος
μὴ τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετόπισθε
μιμνέτω ὡς κε πλείστα φέρων ἐπὶ νῆας ἴκηται,
ἀλλ' ἄνδρας κτείνωμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
νεκρούς ἅμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας.

ὣς εἰπὼν ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἰλίον εἰσανέβησαν ἀναλκείησι δαμέντες,
εἰ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορι εἶπε παραστάς
Πριαμίδης Ἐλενος οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
Αἰνεΐα τε καὶ Ἔκτορ, ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
Τρώων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὔνεκ' ἄριστοι
πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἐστε μάχεσθαί τε φρονέειν τε,
στήτ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρὸ πυλάων
πάντη ἐποιοχόμενοι πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
φεύγοντας πεσέειν, δηϊοῖσι δὲ χάρμα γενέσθαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ κε φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
ἡμεῖς μὲν Δαναοῖσι μαχησόμεθ' αὐθι μένοντες,
καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
Ἔκτορ ἀτὰρ σὺ πόλιν δὲ μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
μητέρι σῆ καὶ ἐμῇ· ἦ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς
νηὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρη
οἶξασα κληῖδι θύρας ἱεροῖο δόμοιο
πέπλον, ὅς οἱ δοκέει χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,
καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ
ἦνις ἠκέστας ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
ὡς κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱρῆς
ἄγριον αἰχμητὴν κρατερόν μῆστωρα φόβοιο,
ὄν δὴ ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημι γενέσθαι.

οὐδ' Ἀχιλῆά ποθ' δέ γ' ἐδείδιμεν ὄρχαμον ἀνδρῶν,
ὄν πέρ φασι θεᾶς ἐξέμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
μαίνεται, οὐδέ τις οἱ δύναται μένος ἰσοφαρίζειν.

ὥς ἔφαθ', Ἔκτωρ δ' οὐ τι κασιγνήτῳ ἀπίθησεν.
αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ὦχετο πάντη
ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
Ἄργεῖοι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο,
φᾶν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν, ὥς ἐλέλιχθεν.
Ἔκτωρ δὲ Τρώεσσι ἐκέκλετο μακρὸν αὐσας·
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοὶ τ' ἐπίκουροι
ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἠδὲ γέρουσιν
εἶπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρης ἀλόχοισι
δαίμοσιν ἀρήσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.

ὥς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα κελαινὸν
ἄντυξ ἢ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.

Γλαῦκος δ' Ἴππολόχοιο πάϊς καὶ Τυδέος υἱὸς
ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντε,
τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
τίς δὲ σὺ ἔσσι φέριστε καταθνητῶν ἀνθρώπων;
οὐ μὲν γάρ ποτ' ὄπωπα μάχη ἔνι κυδιανείρῃ
τὸ πρὶν· ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
σῶ θάρσει, ὅ τ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας·
δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῶ μένει ἀντιόωσιν.
εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
οὐκ ἂν ἔγωγε θεοῖσιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς κρατερὸς Λυκόοργος
δὴν ἦν, ὅς ῥα θεοῖσιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
σεῦε κατ' ἠγάθειον Νυσηΐον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
θεινόμεναι βουπληγι· Διώνυσος δὲ φοβηθεὶς
δύσεθ' ἄλως κατὰ κύμα, Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὀμοκλήῃ.
τῶ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶοντες,
καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου πάϊς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν·
οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
ἄσσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἴκηαι.

τὸν δ' αὖθ' Ἴππολόχοιο προσηύδα φαίδιμος υἱός·
Τυδείδη μεγάθυμε τί ἦ γενεὴν ἐρεεῖνεις;
οἴη περ φύλλων γενεὴ τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν.
φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη
τηλεθόωσα φύει, ἔαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·

ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἢ μὲν φύει ἢ δ' ἀπολήγει.
εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὐ εἰδῆς
ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι·
ἔστι πόλις Ἐφύρη μυχῶ Ἴργεος ἵπποβότοιο,
ἔνθα δὲ Σίσυφος ἔσκεν, ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης· ὃ δ' ἄρα Γλαῦκον τέκεθ' υἷόν,
αὐτὰρ Γλαῦκος τίκτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·

τῶ δὲ θεοὶ κάλλός τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν
ὠπασαν· αὐτὰρ οἱ Προΐτος κακὰ μήσατο θυμῶ,
ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασσε, ἐπεὶ πολὺ φέρτερος ἦεν,
Ἴργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσε.
τῶ δὲ γυνὴ Προΐτου ἐπεμήνατο δι' Ἄντεια
κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἀλλὰ τὸν οὐ τι
πειθ' ἀγαθὰ φρονέοντα δαίφρονα Βελλεροφόντην.
ἢ δὲ ψευσαμένη Προΐτον βασιλῆα προσῆδα·
τεθναίης ὦ Προΐτ', ἢ κάκτανε Βελλεροφόντην,
ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ.
ὡς φάτο, τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λάβεν οἶον ἄκουσε·
κτείνει μὲν ῥ' ἀλέεινε, σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῶ,
πέμπε δὲ μιν Λυκίην δέ, πόρεν δ' ὃ γε σήματα λυγρὰ
γράφας ἐν πίνακι πτυκτῶ θυμοφθόρα πολλά,
δείξαι δ' ἠνώγειν ὦ πενθερῶ ὄφρ' ἀπόλοιτο.
αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίην δὲ θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ.
ἀλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἴξε Ζάνθον τε ρέοντα,
προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης·
ἐννημαρ ξείνισσε καὶ ἐννέα βοῦς ἰέρευσε.
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
καὶ τότε μιν ἐρέεινε καὶ ἦττε σῆμα ιδέσθαι
ὅττι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προΐτοιο φέροιτο.
αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
πρῶτον μὲν ῥά Χίμαιραν ἀμυμακέτην ἐκέλευσε
πεφνέμεν· ἢ δ' ἄρ' ἔην θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων,
πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα,
δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο,
καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε θεῶν τεράεσσι πιθήσας.
δεύτερον αὖ Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι·
καρτίστην δὴ τὴν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν.
τὸ τρίτον αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
τῶ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε·
κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους
εἶσε λόχον· τοὶ δ' οὐ τι πάλιν οἶκον δὲ νέοντο·
πάντας γὰρ κατέπεφνε ἀμύμων Βελλεροφόντης.

ἀλλ' ὅτε δὴ γίγνωσκε θεοῦ γόνον ἠὲν ἐόντα
αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὃ γε θυγατέρα ἦν,
δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιληίδος ἡμισυ πάσης·
καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων
καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμοιτο.
ἢ δ' ἔτεκε τρία τέκνα δαίφρονα Βελλεροφόντη
Ἴσανδρόν τε καὶ Ἴππόλοχον καὶ Λαοδάμειαν.
Λαοδαμείῃ μὲν παρελέξατο μητίετα Ζεὺς,
ἢ δ' ἔτεκε ἄντιθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν.
ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν,

ἦτοι ὃ κάπ πεδίον τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο
ὄν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων·
Ἰσανδρον δέ οἱ υἱὸν Ἄρης ἄτος πολέμοιο
μαρνάμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλίμοισι·
τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἄρτεμις ἔκτα.
Ἴππόλοχος δέ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημι γενέσθαι·
πέμπε δέ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν
αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν, οἱ μέγ' ἄριστοι
ἔν τ' Ἐφύρη ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.

ὥς φάτο, γήθησεν δὲ βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
ἔγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὰρ ὃ μελιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊός ἐσσι παλαιός·
Οἶνεὺς γὰρ ποτε δῖος ἀμύμονα Βελλεροφόντην
ξεῖνισ' ἐνὶ μεγάροισιν ἐείκοσιν ἤματ' ἐρύξας·
οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά·
Οἶνεὺς μὲν ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν,
Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον
καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσι.
Τυδεά δ' οὐ μέμνημαι, ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα
κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θήβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.
τῶ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξεῖνος φίλος Ἄργεϊ μέσσω
εἰμί, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
ἔγχεα δ' ἀλλήλων ἀλεώμεθα καὶ δι' ὀμίλου·
πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι
κτείνειν ὄν κε θεὸς γε πόρη καὶ ποσσὶ κιχείω,
πολλοὶ δ' αὖ σοὶ Ἀχαιοὶ ἐναιρέμεν ὄν κε δύνηαι.
τεύχεα δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείψομεν, ὄφρα καὶ οἶδε
γνώσιν ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι.

ὥς ἄρα φωνήσαντε καθ' ἵππων ἀΐξαντε
χεῖράς τ' ἀλλήλων λαβέτην καὶ πιστώσαντο·
ἔνθ' αὐτὲ Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
ὅς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε
χρῦσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Ἐκτωρ δ' ὥς Σκaiάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανε,
ἀμφ' ἄρα μιν Τρῶων ἄλοχοι θεὸν ἠδὲ θύγατρῃς
εἰρόμεναι παῖδάς τε κασιγνήτους τε ἕτας τε
καὶ πόσιος· ὃ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχεσθαι ἀνώγει
πάσας ἐξεΐης· πολλῆσι δὲ κήδε' ἐφῆπτο.

ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἴκανε
ξεστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον· αὐτὰρ ἐν αὐτῶ
πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθιο
πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι, ἔνθα δὲ παῖδες
κοιμῶντο Πριάμοιο παρὰ μνηστῆς ἀλόχοισι,
κουράων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἔνδοθεν αὐλῆς
δώδεκ' ἔσαν τέγχοι θάλαμοι ξεστοῖο λίθιο
πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι, ἔνθα δὲ γαμβροὶ
κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοῖης ἀλόχοισιν·

ἔνθά οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ
Λαοδίκην ἐσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην·
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε·
τέκνον τίπτε λιπῶν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
ἦ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἴες Ἀχαιῶν
μαρνάμενοι περὶ ἄστυ· σὲ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
ἐλθόντ' ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνασχεῖν.
ἀλλὰ μὲν ὄφρα κέ τοι μελιηδέα οἶνον ἐνεῖκω,
ὡς σπείσης Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι
πρῶτον, ἔπειτα δὲ καὐτὸς ὀνήσεται αἶ κε πίησθα.
ἀνδρὶ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει,
ὡς τῦνη κέκμηκας ἀμύνων σοῖσιν ἔτησι.

τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἴκτωρ·
μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα πότνια μῆτερ,
μή μ' ἀπογυιώσης μένεος, ἀλκῆς τε λάθωμαι·
χερσὶ δ' ἀνίπτοις Διὶ λείβειν αἶθοπα οἶνον
ἄζομαι· οὐδέ πη ἔστι κελαινεφεῖ Κρονίωνι
αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
ἔρχεο σὺν θυέεσσιν ἀολλίσσασα γεραιάς·
πέπλον δ', ὅς τις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
τὸν θὲς Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,
καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῶ
ἦνις ἠκέστας ἱερευσέμεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
αἶ κεν Τυδέος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱρήσῃ
ἄγριον αἰχμητὴν κρατερόν μῆστωρα φόβοιο.
ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελείης
ἔρχεο, ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι ὄφρα καλέσσω
αἶ κ' ἐθέλησ' εἰπόντος ἀκουέμεν· ὡς κέ οἱ αὔθι
γαῖα χάνοι· μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγαλήτορι τοῖό τε παισίν.
εἰ κείνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἀΐδος εἴσω
φαῖν κε φρέν' ἀτέρπου ὀϊζύος ἐκλελαθέσθαι.

ὡς ἔφαθ', ἠ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ' ἀμφιπόλοισι
κέκλετο· ταὶ δ' ἄρ' ἀόλλισσαν κατὰ ἄστυ γεραιάς.
αὐτῇ δ' ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηῶεντα,
ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποϊκίλα ἔργα γυναικῶν
Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδῆς
ἠγάγε Σιδονίηθεν ἐπιπλῶς εὐρέα πόντον,
τὴν ὁδὸν ἦν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν·
τῶν ἐν' ἀειραμένη Ἐκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνη,
ὅς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν ἠδὲ μέγιστος,
ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν· ἔκειτο δὲ νεῖατος ἄλλων.
βῆ δ' ἰέναι, πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γεραιαί.

αἶ δ' ὅτε νηὸν ἴκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρη,
τῆσι θύρας ὤϊξε Θεανῶ καλλιπάρης
Κισσηῖς ἄλοχος Ἀντήνορος ἵπποδάμοιο·
τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἰέρειαν.
αἶ δ' ὀλολυγῆ πᾶσαι Ἀθήνη χεῖρας ἀνέσχον·

ἦ δ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανῶ καλλιπάρηος
θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἠϋκόμοιο,
εὐχομένη δ' ἠρᾶτο Διὸς κούρη μέγαλοιο·
πότνι' Ἀθηναίῃ ἐρυσίπτολι δία θεάων
ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
πρηνέα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων,
ὄφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βούς ἐνὶ νηῶ
ἦνις ἠκέστας ἱερεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσης
ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.

ὥς ἔφατ' εὐχομένη, ἀνένευε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
ὥς αἶ μὲν ῥ' εὐχοντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,
Ἔκτωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
καλά, τὰ ῥ' αὐτὸς ἔτευξε σὺν ἀνδράσιν οἱ τότε ἄριστοι
ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες,
οἱ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν
ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτορος ἐν πόλει ἄκρη.
ἔνθ' Ἔκτωρ εἰσηλθε Διὶ φίλος, ἐν δ' ἄρα χειρὶ
ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
αἰχμὴ χαλκείη, περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης.
τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα
ἀσπίδα καὶ θώρηκα, καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώνοντα·
Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῶησι γυναιξίν
ἦστο καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευε.
τὸν δ' Ἔκτωρ νεῖκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσι·
δαιμόνι' οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῶ,
λαοὶ μὲν φθινύθουσι περὶ πτόλιν αἰπύ τε τείχος
μαρνάμενοι· σέο δ' εἶνεκ' αὐτὴ τε πτόλεμός τε
ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλω,
ὄν τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο.
ἀλλ' ἄνα μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θέρηται.

τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
Ἔκτορ ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνεΐκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
τοῦνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο καὶ μευ ἄκουσον·
οὐ τοι ἐγὼ Τρώων τόσσον χόλω οὐδὲ νεμέσει
ἦμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχει προτραπέσθαι.
νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν
ὄρμησ' ἐς πόλεμον· δοκέει δέ μοι δε καὶ αὐτῶ
λώϊον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω·
ἦ ἴθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κιχήσεσθαι δέ σ' οἴω.

ὥς φάτο, τὸν δ' οὐ τι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχίοισι·
δᾶερ ἐμεῖο κυνὸς κακομηχάνου ὀκρυόεσσης,
ὥς μ' ὄφελ' ἦματι τῶ ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ

οἶχεσθαι προφέρουσα κακὴ ἀνέμοιο θύελλα
εἰς ὄρος ἢ εἰς κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
ἔνθά με κῦμ' ἀπόερσε πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' δε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
ἄνδρὸς ἔπειτ' ὤφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις,
ὅς ἦδη νέμεσίν τε καὶ αἴσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.

τούτω δ' οὐτ' ἄρ νῦν φρένες ἔμπεδοι οὐτ' ἄρ' ὀπίσσω
ἔσσονται· τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι οἴω.
ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε καὶ ἔζωο τῶδ' ἐπὶ δίφρῳ
δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνος φρένας ἀμφιβέβηκεν
εἴνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης,
οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μόρον, ὡς καὶ ὀπίσσω
ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἔσσομένοισι.

τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ
μῆ με κάθιζ' Ἑλένη φιλέουσα περ' οὐδέ με πείσεις·
ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐπέσσυται ὄφρ' ἐπαμύνω
Τρῶεσσ', οἱ μέγ' ἐμεῖο ποθὴν ἀπεόντος ἔχουσιν.
ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός,
ὡς κεν ἐμ' ἐντοσθεν πόλιος καταμάρψῃ ἐόντα.
καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκον δὲ ἐλεύσομαι ὄφρα ἴδωμαι
οἰκῆας ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν.
οὐ γὰρ οἶδ' εἴ ἔτι σφιν ὑπότροπος ἴξομαι αὐτίς,
ἢ ἤδη μ' ὑπὸ χερσὶ θεοὶ δαμόωσιν Ἀχαιῶν.

ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
αἶψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
οὐδ' εὖρ' Ἀνδρομάχην λευκώλενον ἐν μεγάροισιν,
ἀλλ' ἢ γε ξὺν παιδί καὶ ἀμφιπόλῳ εὐπέπλῳ
πύργῳ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε.
Ἔκτωρ δ' ὡς οὐκ ἐνδον ἀμύμονα τέτμεν ἄκοιτιν
ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰῶν, μετὰ δὲ δμῶησιν ἔειπεν·
εἰ δ' ἄγε μοι δμῶαὶ νημερτέα μυθήσασθε·
πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο;
ἢ ἐπὶ ἔς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων
ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἐνθά περ ἄλλαι
Τρῶαὶ εὐπλόκαμοι δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται;

τὸν δ' αὖτ' ὀτρηνῆ ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἔκτορ ἐπεὶ μάλ' ἄνωγας ἀληθέα μυθήσασθαι,
οὐτέ πη ἔς γαλόων οὐτ' εἰνατέρων εὐπέπλων
οὐτ' ἔς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἐνθά περ ἄλλαι
Τρῶαὶ εὐπλόκαμοι δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται,
ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἄκουσε
τείρεσθαι Τρῶας, μέγα δὲ κράτος εἶναι Ἀχαιῶν.
ἢ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπειγομένη ἀφικάνει
μαινομένη εἰκυῖα· φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.

ἢ ῥα γυνὴ ταμίη, ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος Ἔκτωρ
τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς εὐκτιμένως κατ' ἀγυιάς.
εὖτε πύλας ἴκανε διερχόμενος μέγα ἄστυ
Σκαιάς, τῇ ἄρ' ἔμελλε διεξιμέναι πεδῖον δέ,
ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θεούσα
Ἀνδρομάχη θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος
Ἡετίων ὃς ἔναιεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση
Θήβῃ Ὑποπλακίῃ Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων·
τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἔκτορι χαλκοκορυστῇ.
ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ
παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἀταλάφρονα νήπιον αὐτῶς
Ἔκτορίδην ἀγαπητὸν ἀλίγκιον ἀστέρι καλῶ,

τόν ρ' Ἐκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
'Ἀστυνάκτ'· οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
ἦτοι ὁ μὲν μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῆ·
'Ἀνδρομάχη δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δάκρυ χέουσα,
ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε·
δαιμόνιε φθίσει σε τὸ σὸν μένος, οὐδ' ἑλεαίρεις
παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἢ τάχα χήρη
σεῦ ἔσομαι· τάχα γὰρ σε κατακτανέουσιν Ἀχαιοὶ
πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη
σεῦ ἀφαμαρτούση χθόνα δύμεναι· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλη
ἔσται θαλπωρὴ ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπίσπης
ἄλλ' ἄχε'· οὐδέ μοι ἔστι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.

ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν εὖ ναιετάουσιν
Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡετίωνα,
οὐδέ μιν ἐξενάριξε, σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῶ,
ἄλλ' ἄρα μιν κατέκρη σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν
ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
νύμφαι ὄρεστιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
οἱ δέ μοι ἐπτὰ κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν
οἱ μὲν πάντες ἰῶ κίον ἡματι Ἄϊδος εἴσω·
πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
βουσὶν ἐπ' εἰλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς ὀϊέσσι.
μητέρα δ' ἢ βασίλευεν ὑπὸ Πλάκῳ ὑληέσση,
τὴν ἐπεὶ ἄρ δεῦρ' ἦγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
ἄψ ὅ γε τὴν ἀπέλυσε λαβῶν ἀπερείσι' ἄποινα,
πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
Ἐκτορ ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης·
ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλέαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
μὴ παῖδ' ὄρφανικὸν θήης χήρην τε γυναῖκα·
λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
τρὶς γὰρ τῆ γ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι
ἄμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενεῖα
ἠδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδέος ἄλκιμον υἱόν·
ἦ πού τίς σφιν ἐνίσπε θεοπροπίων εὐ εἰδώς,
ἦ νυ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
αἷ κε κακὸς ὧς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
αἰεὶ καὶ πρῶτοισι μετὰ Τρῶεσσι μάχεσθαι
ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
ἔσσεται ἡμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρὴ
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίῳ Πριάμοιο.
ἄλλ' οὐ μοι Τρῶων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσσω,
οὔτ' αὐτῆς Ἐκάβης οὔτε Πριάμοιο ἄνακτος
οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
ἐν κονίησι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,

ὅσον σεῦ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
δακρυόεσσαν ἄγηται ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας·
καί κεν ἐν Ἄργει ἐοῦσα πρὸς ἄλλης ἰστόν ὑφαίνοις,
καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης
πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη·
καί ποτέ τις εἶπησιν ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσαν·
Ἔκτορος ἦδε γυνὴ ὅς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
Τρώων ἵπποδάμων ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλγος
χῆτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρὸς ἀμύνειν δούλιον ἡμᾶρ.
ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι
πρὶν γέ τι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἔλκηθμοῖο πυθέσθαι.

ὥς εἰπὼν οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος Ἔκτωρ·
ἄψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
ἐκλίνθη ἰάχων πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς
ταρβήσας χαλκὸν τε ἰδὲ λόφον ἵππιοχαίτην,
δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.
ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ·
αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ,
καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
αὐτὰρ ὁ γ' ὄν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε πῆλέ τε χερσὶν
εἶπε δ' ἐπευξάμενος Δίί τ' ἄλλοισὶν τε θεοῖσι·
Ζεῦ ἄλλοι τε θεοὶ δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
παῖδ' ἐμόν ὥς καὶ ἐγὼ περ ἀριπρεπέα Τρώεσσιν,
δε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἰλίου ἴφι ἀνάσσειν·
καί ποτέ τις εἶποι πατρός γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων
ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα
κτείνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεΐη δὲ φρένα μήτηρ.

ὥς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκε
παῖδ' ἐόν· ἦ δ' ἄρα μιν κηῶδεϊ δέξατο κόλπω
δακρυόεν γελάσασα· πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξε νῆπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε·
δαιμονίη μὴ μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῶ·
οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προΐαψει·
μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε
ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.

ὥς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἔκτωρ
ἵππουριν· ἄλοχος δὲ φίλη οἶκον δὲ βεβήκει
ἐντροπαλιζομένη, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσα.
αἴψα δ' ἔπειθ' ἴκανε δόμους εὔ ναιετάοντας
Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο, κιχήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσησιν ἐνῶρσεν.
αἶ μὲν ἔτι ζῶν γόον Ἔκτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
ἵξεσθαι προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.

οὐδὲ Πάρις δῆθυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν,

ἀλλ' ὁ γ', ἐπεὶ κατέδου κλυτὰ τεύχεα ποικίλα χαλκῶ,
σεύατ' ἔπειτ' ἀνὰ ἄστου ποσὶ κραιπνοῖσι πεπορθῶς.
ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ
δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων
εἰωθῶς λούεσθαι εὐρρείος ποταμοῖο
κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
ῶμοις αἴσσονται· ὁ δ' ἀγλαΐηφι πεπορθῶς
ρίμφα ἐγοῦνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
τεύχεσι παμφαίνων ὡς τ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει
καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἴψα δ' ἔπειτα
Ἔκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεὸν εὐτ' ἄρ' ἔμελλε
στρέψεσθ' ἐκ χώρης ὅθι ἦ ὀάριζε γυναικί.
τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
ἦθεῖ ἦ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύκω
δηθύνων, οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον ὡς ἐκέλευες;

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
δαιμόνι' οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ ὅς ἐναΐσιμος εἶη
ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
ἀλλὰ ἐκὼν μεθίεις τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
ἄχνηται ἐν θυμῶ, ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
πρὸς Τρώων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἴνεκα σεῖο.
ἀλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὀπισθεν ἀρεσσόμεθ', αἳ κέ ποθι Ζεὺς
δώῃ ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτησι
κρητῆρα στήσασθαι ἐλεύθερον ἐν μεγάροισιν
ἐκ Τροίης ἐλάσαντας εὐκνήμιδας Ἀχαιοῦς.